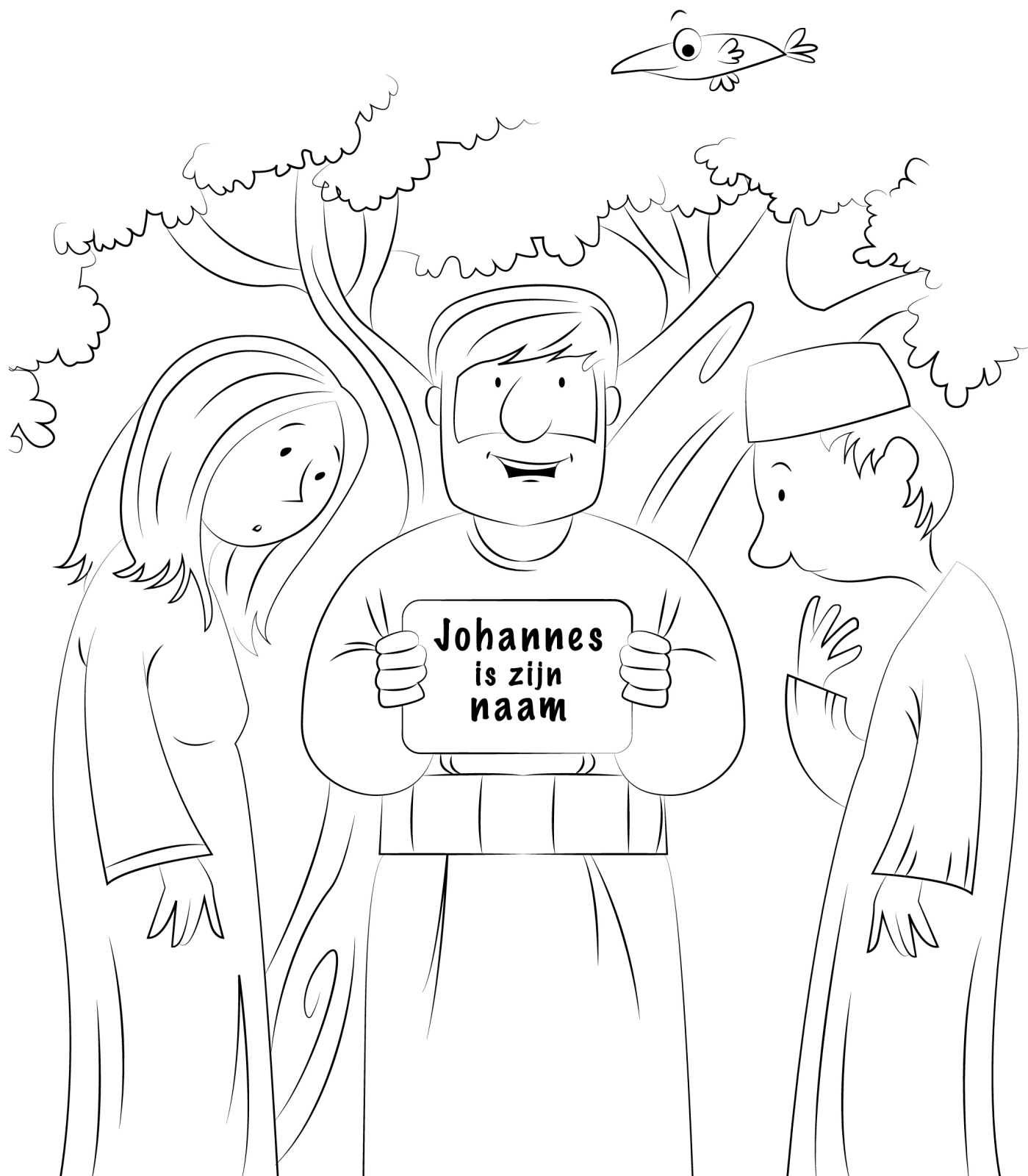

21 december 2025

Johannes wordt geboren

Lucas 1:57-80

Thema: Het wonder wordt langzaam zichtbaar

Projectthema: Johannes, geboren als teken

Doel

De kinderen ontdekken dat de geboorte van Johannes bewijst dat God echt doet wat Hij belooft

Toelichting

Het kind van Zacharias en Elisabet wordt geboren. Hij is een geschenk van God. Toch nog een zoon, een wonder. In Johannes geeft God een teken van de komst van de Verlosser. God ziet in liefde om naar de wereld. De Messias zelf is er nog niet, maar diens voorloper wel. In de naam die de kleine jongen krijgt, zien we dat niet het persoonlijk geluk, maar de betekenis voor Gods redding centraal staat. 'Johannes zal hij heten', dat betekent: God is genadig. Zacharias mag dat ook zingen: 'God heeft zich om zijn volk bekommerd en het verlost' (vs. 68). Het stralende licht uit de hemel zal over ons opgaan en verschijnen voor allen die in duisternis leven (vs. 78-79). Jezus, Gods wonder komt dichtbij. Nog even!

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Hij heet Johannes

Richtlijnen: Vertel aan de jongste kinderen eenvoudig hoe blij Zacharias en Elisabet zijn met hun kindje. Net als alle ouders houden ze van hem en vinden hem lief. Maar ze begrijpen ook hoe belangrijk hun zoon is. Hij gaat later, als hij groot is, van de Verlosser vertellen aan de mensen. De burens denken dat de jongen wel naar zijn vader zal worden genoemd of naar opa. Maar Zacharias schrijft op (hij kan nog steeds niet praten): nee, hij heet Johannes. Zo laat Zacharias zien dat hij Gods boodschap nu wel gelooft. Dan kan hij weer praten en tegen iedereen zeggen: Johannes is zijn naam. Dat betekent: God is genadig, God houdt van iedereen. Van Zacharias, Elisabet en hun kind, van de burens, maar ook van ons vandaag.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Johannes: teken van Gods Wonder

Richtlijnen: Johannes is belangrijk voor zijn ouders; Zacharias en Elisabet hebben toch een zoon. Dat is prachtig, maar niet het belangrijkste. Daarom is Johannes' naam ook zo belangrijk. Die is een boodschap: God is genadig. Gods redding, de Messias, komt bijna. Want Johannes zal voor Gods Zoon uit gaan en Hem aankondigen. Zacharias geloofde dat eerst niet, toen hij het hoorde. Sprakeloos moet hij opschrijven: 'Johannes zal hij heten'. Dan is duidelijk, dat hij het nu wel gelooft. God geeft hem dan zijn stem terug en Zacharias kan weer zingen over Gods liefde. En over hun Johannes: hun zoon is het teken dat God doet wat Hij belooft. Het reddende Wonder komt dichtbij.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Het wonder wordt langzaam zichtbaar

Richtlijnen: Jij bent belangrijk, om wie je bent, om wat je kunt, om wat je doet. Je bent kind van je ouders, zus of broer. Je bent kleinkind van opa en oma. Je bent vriend of vriendin in de klas. Dat is allemaal belangrijk. Dat is jouw leven. Maar denk je er wel eens aan dat je ook kind van God bent, dat jij dienaar van Hem bent, dat Hij door jou heen andere mensen zijn genade en goedheid wil geven?

Zacharias en Elisabet begrepen dat Johannes meer was dan de vervulling van hun eigen droom. Belangrijker is dat hij Voorloper van Gods Zoon zal zijn. In Israël was een naam belangrijk, die werd zorgvuldig gekozen. Je naam zei iets over jou, over jouw levensdoel. Daarom heet de zoon van Zacharias en Elisabet Johannes. God is genadig, In die naam zie je Gods belofte: het Wonder, Jezus, is dichtbij.

Extra bijbelgedeelte: 1 Samuël 4:20-22

(Een voorbeeld van een naam die een (negatief) teken is. Als de Ark van het verbond door de Filistijnen is veroverd en meegenomen, is het helemaal mis. Het belangrijkste voor Israël, Gods woonplaats op aarde, is weg. Daarom noemt de vrouw van Pinechas haar zoon: Ikabod. 'Israël is van de eer beroofd'.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Deze lange perikoop valt in twee hoofddelen uiteen: De verzen 57-67 gaan over de geboorte van Johannes en de gebeurtenissen rond zijn naamgeving. Vanaf vers 68 volgt dan de zogenaamde Lofzang van Zacharias: in de kerkelijke (Latijnse) traditie werd dit lied naar het eerste woord als het Benedictus (= gezegend/ geprezen) aangeduid.

Vers 57 meldt de geboorte van Elisabets zoon, waarover burens en verwanten zich mede verheugen (vers 58). Mooi is deze gedeelde blijdschap, die ook de barmhartigheid van God achter dit onverwachte geschenk van leven ziet en erkent (vgl. vers 7). De achtste dag is de dag van de besnijdenis voor een Joods jongetje (Lev. 12:2-3). Nog altijd wordt dit door Joodse mensen met familie en vrienden beleefd. Ook in Lucas 1 vallen dit 'sacrament' en de kraamvisite samen. Daarbij hoort (hoe menselijk wordt het hier beschreven) bijna vanzelfsprekend de vraag: 'Hoe heet hij?'. En hoewel in onze tijd dan velerlei en soms zeer originele namen kunnen klinken, zijn er nog wel degelijk streken en families waar een strikte orde van 'vernoemen' (minimaal dan toch in de Doopnamen) zeer op prijs wordt gesteld. Voor het kraambezoek is de naam Zacharias dan ook de logische keuze voor dit kind. Een bijkomende reden is voor hen misschien de goed passende betekenis: 'de HEER heeft gedacht aan'.

Opvallend is de ferme ontkenning ('Neen!') uit Elisabets mond (vers 60). Daarachter staat dan ook de opdracht van de engel (vers 13), hoewel Elisabet daar niet naar verwijst. Eenvoudig klinkt het: 'Johannes zal hij heten!' De visite reageert daarop met onbegrip, ook in de ruimere familiekring komt die naam immers niet voor. En – te beschouwen in het licht van de geaccepteerde verhoudingen in die tijd – wenden ze zich tot vader Zacharias voor een andere, beslissende stem. Via een schrijftablet bevestigt de nog steeds stomme Zacharias (vgl. vers 20-22) in mogelijk nog stilliger woorden (tegenwoordige tijd!) de eerdere uitspraak van zijn vrouw: 'Johannes is zijn naam'. Op dat moment – terwijl iedereen zich nog verbaast over deze ongebruikelijke naamgeving – wordt Zacharias' sprakeloosheid opgeheven. Het moment is veelzeggend. Direct nadat dat Zacharias de naam van zijn zoon, die tevens het wezen van zijn zending inhoudt, publiek maakt (en daarmee ook zijn eerder ontbrekende geloof daarin uitspreekt), wordt de verlamming van zijn mond en tong ongedaan gemaakt. De verbazing van de kraamvisite wordt nu verdiept. Ze zijn zeer onder de indruk en in de hele regio praat men erover door. Volgens vers 66 vergeet men ook nu niet na te denken over Gods rol in dit alles en zijn plan met dit kind (vgl. vers 58). Volgens vers 64 was het loven van God het eerste dat Zacharias deed toen hij weer kon spreken. Vers 67 mogen we wellicht met dit moment verbinden. Vervuld met de Heilige Geest (vgl. zijn vrouw Elisabet in vers 41) declameert hij een lied, dat in de tekst als 'profetie' wordt aangeduid. Net als de eerdere Lofzang van Maria (vers 46-55) en de nog volgende Lofzang van Simeon (2:29-32) is het een profetisch lofgedicht. Profetie is immers niet zozeer 'de toekomst voorspellen', maar vooral het laten schijnen van Gods licht over gebeurtenissen die zich voltrekken. Zo mag Zacharias hier profeteren over de heel Israël omvattende bedoelingen van God met de geboorte van zijn zoon. Vanaf vers 76 spreekt hij het kind zelfs direct aan en zegt het zijn roeping aan: als profeet van de Allerhoogste de weg voor de Heer (= Jezus) gereed te maken.

Ook in dit lied zijn de nodige teksten uit psalmen en profeten gecombineerd (zie de tekstverwijzingen onder aan de bladzijden in de NBV). Daarmee wordt de eenheid van Gods werk en de verworteling en verbondenheid van dit evangelie in en met het Oude Testament benadrukt. Vers 80 neemt het slot van vers 66 op en vertelt hoe God het opgroeiende kind beschermt en sterkt met zijn Geest. Zoals dat later ook bij Jezus zou gebeuren (4:1-13), wordt Johannes op zijn taak voorbereid in de woestijn: plaats van doodsheid en beproeving, maar ook de plek waar God opnieuw tot het hart van zijn volk zou spreken (Hosea 2:16 NBV).

Vers voor vers

- Vs. 57 'Toen de dag van haar bevalling was aangebroken...': Letterlijk: 'Voor Elisabet werd de tijd vervuld dat zij zou baren...'. Let er op hoe veelvuldig het woord 'vervullen' in de hoofdstukken over Advent en Kerst in de evangeliën voorkomen. Tijd en dagen worden vervuld. Mensen worden vervuld (met de Heilige Geest). Profetieën worden vervuld. Zo is het één groot feest van vervulling op basis van Gods genadige toewending in deze twee kinderen (de wegbereider Johannes en de Heer Jezus).
- Vs. 60 'Johannes zal hij heten!': De naam Johannes betekent 'de HEER is genadig'. Ook deze naam verwoordt de zending van dit kind volkomen: Gods genadetijd (vgl. Jes. 61:2) zal hij aankondigen en inluiden. Ook als zijn optreden fors is en zijn woorden vlammend zijn, dient dat de doorbraak van Gods genade.
- Vs. 66 'Want de machtige hand van de Heer': In de Lofzang van Maria hoorden we al over Gods krachtige arm (vers 51). Het zijn typische, mensvormige beelden om Gods bevrijdende macht te benadrukken (vgl. Ex. 3:20, 13:3; Ps. 89:14, 136:12).
- Vs. 68 'Hij heeft zich om zijn volk bekommerd': Zowel in de Lofzang van Maria als in deze Lofzang van Zacharias ligt de scopus op Gods verlossingswerk voor Israël. Vanuit dat perspectief klinken de verwijzingen naar (het huis van) David, de herinnering aan het heilige verbond, Gods eed aan Abraham, alsook de beloften van de profeten. Misschien mogen we het slot (vers 79: 'aan allen die leven in duisternis') breder opvatten, maar heel duidelijk is dat niet. Des te helderder breekt het besef dat ook de volken in dit licht van God zijn betrokken straks door in de

‘engelenzang’ (2:14, ‘vrede op aarde voor alle mensen die hij liefheeft) en in de Lofzang van Simeon (2:32, ‘licht geopenbaard aan de heidenen; met ook dan wel een bijzondere plaats/ ‘eer’ voor Israël). Zo is er – net als in de latere weg van Jezus’ optreden – een ontwikkeling van ‘volk’ naar ‘volken’, van Israël naar (ook) de heidenen.

Vs. 76v Johannes zal de weg voor de Heer bereiden en het volk bekend maken met hun redding. Daarbij vormt de vergeving van de zonden (denk aan de Doop van Johannes) de crux. Tegelijk lopen het werk van de wegbereider en de Heer zelf hier in elkaar over. De gezaghebbende toezegging van vergeving van zonden komt van Jezus die daartoe de volmacht heeft (Marcus 2:10) en het offer van zijn leven bracht.

Vs. 78v Mooi is het beeld van een zonsopgang waarmee het lofdicht eindigt. In de Griekse vertaling van Jeremia 23:5 wordt de Messias de (zons)opgang genoemd. Zacharias kan daaraan hebben gedacht. Rijk is de omschrijving van Gods doel met dit alles: ‘opdat we onze voeten kunnen zetten op de weg van de vrede’. Kan het actueler?

Vraag

Stel u voor dat u bij de kraamvisite voor het kind van Zacharias en Elisabet aanwezig was. Hoe zou u dat beleefd hebben?

Auteur: WMB

Liederen

Psalm 105: 1, 2 en 3

Lied 741: 1

Lied 464

Lied 469: 1-6

Ga je mee op zoek naar het Koningskind?

Mijn God is zo groot

Als je veel van iemand houdt

Diep, diep, diep als de zee

Hij heeft de hele wereld in zijn hand

In het begin

(=Gezang 133 LvdK)

Op Toonhoogte 406

Op Toonhoogte 341

Hemelhoog 125

Op Toonhoogte 488

Op Toonhoogte 509

Op Toonhoogte 412

Auteur: PZ

Hij heet Johannes

Inleiding

Wie heeft er een baby broertje of zusje. Of een klein nichtje of neefje.

Lief is dat hè, zo klein. Piepkleine vingertjes, oogjes, oortjes en neusje. Een baby maakt mama, papa en de broertjes en zusjes blij en trots.

Is jouw broertje of zusje ook gedoopt? En jij ben jij gedoopt? Dat is een bewijs dat je echt bij God hoort, hè!

In het verhaal van vandaag is er ook een baby geboren. Zijn papa en mama zijn ook héél erg blij.

Het is niet zomaar een jongetje, hij krijgt ook een bijzondere naam. Die heeft alles met God te maken. Die naam is een teken dat Johannes een bijzondere knecht van God wordt.

Bijbelverhaal

‘Ooooh wat is hij lief! Zó schattig. Kijk nou eens die mooie oogjes. Hoe hij beweegt. Is dat nu een lachje wat ik zie? Zo lief! Ik hou zoveel van hem.’

Elisabet moet steeds naar haar lieve zoontje kijken. Ze heeft hem in haar armen. Zacharias gaat bij haar zitten. Slaat een arm om haar heen. Hij wil wel wat zeggen, maar dat kan hij niet. Op de dag dat Gods engel hem vertelde dat Elisabet een baby zou krijgen, geloofde hij dat niet. Daarom zei God dat hij niet zou kunnen praten tot het kindje geboren zou zijn.

De familie en de burens komen ook bij de baby kijken. ‘Ach wat een schatje, wat een mooie baby’, zeggen ze. ‘Wat bijzonder dat God jullie toch nog een kindje gegeven heeft. Jullie zijn al zo oud. Hoe gaat hij heten?’ ‘Johannes.’ zegt Elisabet. ‘Johannes?’, vragen de mensen verbaasd. ‘Zo heet niemand in jullie familie. Weet je het wel zeker?’ ‘Echt waar!’, antwoordt Elisabet en ze kijkt naar Zacharias. Die pakt een lei. Met een krijtje schrijft hij daarop: Johannes is zijn naam. Die naam, Johannes, heeft God zijn nieuwe knecht zelf gegeven.

Zo laat Zacharias zien dat hij nu wel gelooft wat God beloofd heeft. Plotseling kan hij weer praten. Aan de familie en de burens vertelt hij dat Johannes ‘God is genadig’ betekent. God houdt van iedereen. Hij houdt van Zacharias, Elisabet en hun kind. Ook van de familie en de burens, en ook van ons vandaag. Nog steeds, echt van iedereen.

Auteur: TD

Johannes: teken van Gods wonder

Inleiding

Heb je wel eens iets heel vreemd meegemaakt? Dat het niet ging zoals je dacht dat het moest gaan? Dat alles anders leek te lopen dan je van tevoren had gedacht? Stel je voor dat je naar een bruiloft gaat en de bruid heeft een groene jurk aan. Dat had je van tevoren niet gedacht. Bij een bruidsjurk denk je aan wit. Of dat je een behoorlijk groot pak met de post komt en er maar iets heel kleins in blijkt te zitten. Dat had je niet gedacht als je naar de grootte van de doos keek. Bij de geschiedenis van vandaag gaat alles anders dan gedacht en verwacht. Maar het loopt mooier af dan we ooit hadden kunnen denken.

Bijbelverhaal

Niets was gewoon gegaan de laatste maanden. Een paar weken geleden hoorden we over Zacharias. De priester, die voor zijn naar de tempel in Jeruzalem ging. Alles ging gewoon zoals anders, tot zijn tijd in de tempel bijna klaar was. Toen gebeurde er iets... Een engel kwam een boodschap van God brengen. Zacharias zal een zoon krijgen. Maar dat kan helemaal niet. Zacharias en zijn vrouw Elisabet zijn al heel oud. Ze zullen geen kinderen meer krijgen. Ze hebben wel jaren gewacht op een kind, maar ze hebben er nooit een gekregen. Nu zegt de engel: God zal je een zoon geven. Het past gewoon niet in Zacharias' hoofd, het kan niet. Omdat hij de boodschap van de engel niet gelooft, kan hij vanaf dat moment niet meer praten. Hij moet de mensen die buiten op hem wachten zegenen, maar dat lukt niet. Hij spreidt zijn handen uit, maar er komen geen woorden uit zijn mond. Als zijn werktijd in de tempel erop zit, gaat hij naar huis. Met zijn vrouw Elisabet kan hij er ook niet over praten. Hij zal pas weer kunnen spreken als zijn zoon geboren is. Dit zal voor Elisabet ook vreemd geweest zijn. Ze verwacht haar man weer thuis, maar ze verwacht wel een man die kan praten. Bovendien kan hij haar nu ook maar moeilijk uitleggen wat er gebeurd is en wat er nog zal gaan gebeuren.

Elisabet ontdekt dat ze zwanger is. Zo vreemd, ze is al zo oud. Alles is nieuw voor haar. De mensen om haar heen zullen het ook vreemd gevonden hebben. Dat is raar, een oude vrouw die een baby gaat krijgen. Mensen zullen gedacht hebben, nou dat is dan toch nog fijn voor deze mensen, een kleine Zacharias. Maar het zal geen kleine Zacharias worden. De jongen zal Johannes gaan heten. Gek, want die naam komt helemaal niet voor in de familie.

Elisabet krijgt ook nog bezoek. Haar nichtje Maria komt. Maria verwacht ook een baby. Ook heel vreemd, ze is nog niet met Jozef getrouwd, ze heeft nog niet met hem geslapen. Ook Maria heeft een boodschap van de engel van God gekregen. Zij gelooft wel meteen wat de engel zegt. Ze mag de moeder van Gods Zoon worden. Ook over haar zullen de mensen in haar dorp praten. Wat gek, Maria in verwachting? Dat hadden we niet gedacht.

Mensen begrijpen het niet, wat een vreemde gebeurtenissen. God snapt het wel. God wist al dat het zo zou gaan gebeuren. Het was Gods plan. Als God de engel naar Zacharias stuurt om een kind te beloven, dan zal het kind er ook echt komen. Net zoals de baby van Maria ook echt zal komen.

Als de tijd gekomen is dat Elisabet haar kind zal krijgen, wordt er inderdaad een zoon geboren. Iedereen om hen heen is blij. Toch nog een baby. Gelukkig, de bevalling is geweest en er is een gezonde zoon. Het was (en is) bij de Joden gewoon om het kindje pas op de achtste dag na de bevalling een naam te geven. Joodse jongens worden ook op deze dag besneden. Ze horen zo bij het verbond dat God lang geleden al met Abraham heeft gesloten. De achtste dag was een feestelijk dag voor de familie van een pasgeboren baby. Naaste familieleden en vrienden vieren dit feest met gezin mee. Hoe gaat dit jongetje heten? Zacharias? Een mooie naam, met een mooie betekenis: 'De Heer heeft gedacht aan'. Passender kan bijna niet. Maar Elisabet zegt heel duidelijk: Nee, Johannes zal hij heten!

Zonder woorden uit zijn mond heeft Zacharias dit met zijn vrouw kunnen delen. Hij heeft kunnen delen wat er in de tempel was gebeurd. Wat hij had gehoord. Hoe hij het niet had geloofd. De straf die hij hiervoor kreeg tot alles zo gegaan zal zijn als de engel had gezegd. Zacharias heeft zijn vrouw kunnen uitleggen hoe ze het jongetje moeten noemen. En Elisabet, het zal voor haar raar en vreemd geweest zijn. Maar ze heeft wel begrepen dat dit alles van God kwam. En als God iets belooft, dan zal het zo zijn, dan zal het zo gaan.

Zo kan ze ook zeggen: Nee, onze zoon heet geen Zacharias, hij heet Johannes.

De mensen snappen het niet, nee dit kan gewoon niet. Een naam die niet in de familie voorkomt, dat hoort niet, dat is pas echt raar. Iedereen kijkt naar Zacharias. Hij zal nu wel gaan ingrijpen en zeggen dat de baby toch Zacharias als naam zal hebben. Zacharias pakt zijn kleitablet. Een stuk klei waar hij met een pen op kan schrijven. Zo kan hij toch communiceren met de mensen om hem heen. Hij schrijft als antwoord op de vragen van de mensen: Johannes is zijn naam.

En dan, als iedereen nog in de war is over de naam van het kind. Dan kan Zacharias weer spreken. De straf van God wordt opgeheven. Johannes betekent: God is genadig. Dit zegt alles over God en over deze baby. Door de genade van God kregen deze oude mensen toch een zoon. Door de genade van God zal Maria binnenkort een zoon krijgen. Een zoon die alles zal zijn voor alle mensen op aarde. Johannes is de voorloper van Jezus. Hij wordt iets eerder geboren en zal de mensen jaren later gaan wijzen op de Redder, op de bringer van genade voor iedereen.

Mooi dat juist nu Zacharias weer kan spreken. God nam

zijn stem weg, toen hij niet geloofde in Gods belofte. Nu Zacharias iedereen om hem heen de naam van zijn zoon laat weten, komt zijn stem weer terug.

Dit heeft indruk gemaakt op iedereen die erbij was. En iedereen heeft het erover ... heb jij het verhaal over Zacharias al gehoord... en het wordt weer verteld. Iedereen is verbaasd. Dit is raar en vreemd. Maar de mensen praten en denken verder. Dit moet wel iets van God zijn. Dat kan niet anders. God zal zeker een plan hebben met dit kind!

Zacharias kan weer spreken en hij begint met het loven van God. Het grootmaken van God. Goed spreken en zingen van God. Zacharias kan niet anders. Natuurlijk is ook hij verbaasd over alles wat er met hem, met hen is gebeurd. Hij is verbaasd en blij en nog veel meer. Hij kan alleen nog maar zingen om zich te uiten. Wat zal hij veel nagedacht hebben in de tijd dat hij niet kon praten. Over hemzelf. Over zijn vrouw. Over hun kind. Over God. Over zijn geloof, over het volk. Alle gedachten komen nu samen in een lied wat hij zingt. De Heilige Geest laat hem zingen. Misschien was het geen zingen zoals wij doen, misschien kwamen de woorden in een stroom uit zijn mond alsof hij een gedicht opzegde. Het doet er niet toe, het gaat om de inhoud van de woorden.

Zacharias spreekt over de bedoeling van God. Dit kind is er niet voor niets, daar heeft God een plan mee. Een plan voor het kind, maar nog meer, een plan voor Israël, voor de mensen uit die tijd. Zijn kind, Johannes, mag de weg gereed maken voor de Heer. Voor Jezus.

God is bij kleine Johannes, hij is erbij als Johannes opgroeit. Hij beschermt de jongen en sterkt hem met zijn Geest. Johannes wordt door God zelf voorbereid op zijn taak in de woestijn. Een nare plek om te wonen, maar wel de plek waar God tot zijn volk zal spreken, door Johannes.

Zo raar, zo vreemd, zo anders dan verwacht deze geschiedenis. Maar niet voor God. Zijn plan gaat door! Hij doet wat Hij belooft. Daar is de geboorte van Johannes het teken van.

Auteur: CdG

Het wonder wordt langzaam zichtbaar

Inleiding

Jij hebt een naam.

Die heb je van je ouders gekregen. Daar hebben zij over nagedacht, ze wilden je een mooie naam geven. Iedere naam heeft een betekenis. Zij hebben ook daar misschien over nagedacht. Want aan die betekenis zit een waarde die zij belangrijk vinden voor jouw leven. Vroeger hoefden de a.s. ouders niet zo lang na te denken over een naam. Als je een meisje was (en nu even goed opletten) werd je naar de moeder van je moeder genoemd. Het tweede meisje werd naar de moeder van je vader genoemd. De volgende dochters kregen de naam van een tante.

De oudste jongen (nog even opletten) werd vernoemd naar de vader van zijn vader. Zijn broertje naar de vader van zijn moeder, een volgend broertje naar een oom, enz. enz.

Snap je het nog?

In Israël kregen de jongens, vroeger in elk geval, de naam van hun vader.

Bijbelverhaal

Elisabet is zwanger.

Haar man Zacharias kon vanaf het begin van de zwangerschap niet meer praten. Hij kon de engel Gabriël niet geloven toen deze kwam zeggen dat hij op zijn oude dag nog een zoon zou krijgen. Als straf legde God hem het zwijgen op.

Nu is de tijd gekomen dat het kindje geboren gaat worden. Elisabet voelt het, haar buik doet zo'n pijn! Het duurt uren en het wordt steeds erger. Maar ze weet: dat hoort erbij.

Tussen de weeën door is het even rustig. Ze denkt terug aan hoe zij jaren gewacht hebben op een kindje. Zacharias en zij zijn heel verdrietig geweest als weer bleek dat zij niet zwanger was. Elke maand opnieuw die teleurstelling, jarenlang!

Uiteindelijk hadden zij zich erbij neergelegd. En toen waren ze te oud geworden om nog een kindje te krijgen. En nu is het toch nog gebeurd! Een wonder van God. Daar komt weer zo'n wee...volhouden Elisabet!

Dan komt het moment dat zij haar zoon in haar armen houdt. Ja, ze wisten dat het een zoon zou worden. Dat had de engel ook gezegd. Een bijzonder kind is het. Niet alleen omdat de engel had verteld dat haar zoon een bijzondere taak zou hebben. Hij is al bijzonder omdat hij er is! Voor haar en Zacharias. Dat zij vader en moeder zijn geworden! Kijk dat lieve gezichtje eens: dat neusje en die kleine oogjes die naar haar kijken. Met zijn mondje maakt hij zachte geluidjes...straks mag hij drinken aan haar borst. Wat is Elisabet gelukkig, ze is de pijn alweer vergeten. Kijk, hij slaapt weer...

Na acht dagen moet haar jongetje besneden worden. Dat is de wet in Israël. Dan wordt ook bekend gemaakt hoe hij

gaat heten. Dat is een soort familie- en vriendenfeest. Als het zover is vragen de mensen die het feest meevieren hoe Elisabet en Zacharias hun zoon gaan noemen. 'Zacharias' toch zeker?

'Nee,' zegt Elisabet meteen, 'hij krijgt de naam Johannes, dat betekent 'God is genadig'.

'Maar zo heet niemand in jullie familie! Hoe kom je daar nou bij?'

Dan vragen ze het aan Zacharias, die nog steeds niet kan praten: Hoe vind jij dat je zoon moet heten?'

Zacharias vraagt om een schrijftablet en schrijft op: 'Johannes is zijn naam'.

Iedereen is heel verbaasd. En opeens kan Zacharias ook weer praten.

Als eerste dankt en looft hij God. Hij spreekt zomaar een heel loflied uit.

De woorden komen door de Heilige Geest recht uit zijn hart.

Wat God allemaal gedaan heeft, dat God trouw is en doet wat Hij belooft.

Dat doet God al eeuwenlang voor het volk Israël.

Tegen zijn zoon zegt hij: 'Johannes, jij zal 'profeet van de Allerhoogste' genoemd worden. Want jij zal voor de Heer uitgaan.

Jij zal aan de mensen vertellen dat de Verlosser is gekomen'.

Maar zover is het nog lang niet.

De Verlosser moet zelf nog geboren worden, dat zal niet zo lang meer duren.

Eerst moet Johannes volwassen worden en afwachten wanneer hij zijn bijzondere taak gaat uitvoeren.

Afsluiting

En nu jij...

Jij bent belangrijk om wie je bent: kind van je ouders, als broer of zus, als kleinkind van je opa en oma. Als vriend of vriendin, noem maar op.

Jij bent ook belangrijk voor God.

Ook jij mag de liefde van God doorgeven, door over Jezus te vertellen.

Door te leven als kind van Hem.

Mooi is dat. Zo gaat er een lijntje van jou naar Johannes, door de eeuwen heen.

Vind je dat geen gave gedachte?

Auteur: RvBvdB